

— Колко ли трѣбва да милѣ Марія сега за тебе, какъ ли ти ся надѣе!

— Нѣка милѣ — намилѣ — ще ся, отговори Ясень. Тя знае, че послѣ отечество-то обычямъ неѣж, и че никога не быхъ ся върнѣлъ при неѣж, ако да поискаше отечество-то.

Петръ сниши рамена, па поченѣ пѣ-малко да разговаря съ брата-си, защо-то за какво-то и да отворяше разговоръ съ него, той всякога намираше сгоднo да обърне рѣчь-тѣ на отечество-то, или ѣж смѣщаше съ таквѣ рѣдмѣтъ, кой-то и да не бы былѣ свързанъ съ него. Тоя видѣ болѣсть днесъ быхъ назвали „отечествоманія“. Петру бѣ жялъ за това. Той на драго сърдце искаше да занимае братовыя си умъ съ друго нѣщо. Нѣ това бѣ мѣчно. Ясень повече-то мѣлчяше, а ако да продумаше нѣщо, то бѣше все за отечество. Видяше ся, че той само на него мѣсляше, че въ душѣ-тѣ му ся свѣткаше нѣкоя зора, коя-то скоро щяше да ся разясни, че глава-та му е изпълнена съ нѣкакво-си намѣреніе, кое-то скоро ще и да ся изпълни. Угрыженный Петръ само съ това ся тѣшяше, гдѣ-то не забѣлѣжяше въ думы-ты ясеневи никаквѣ забунѣ, нито съгледваше нѣкаквы мѣсли, освѣнѣ нѣкоѣж-си „вкорененѣ идеѣж“ за св. Димитръ, на кого-то като да ся надѣяше, че ще му помогне. Еднажъ му рѣче това:

— Видишь ли, брате, казва Ясень, нашѣй-тѣ народъ е излѣганъ. Нѣма сега кога да го свѣстявашъ, кога-то потрѣбва да го водишь на работѣ. Да го освѣстишь и послѣ да работишь, това е много дѣлагъ пѣтъ, съ кой-то нито мѣе, нито наши-ти праунуци, ни послѣ сто, ни хыляда години не можемъ постигнѣ намѣреніе-то си, а още повече, защо-то на всякѣ истиннѣ рѣчь ся противять попове-ти и радомирци-ти, и за всякоѣ еднѣ грѣцкый-тѣ чиновникъ може